in premissis unius 3o et aliis videt. Ipse intelligens
tamen non sit cognoscere id, qd differt, et ēt recte
inferri ex premissis. Et aliud est cognoscere in actu
exercito, et non requiri, qd id cognoscatur in actu signato.
Resp. illi uni - 2o in ista propositione
aliqua reit cognitio intuitiva; qd non respondet cognitio repre-
sentativa illativa, nec sicut alia vocis reit, et alia reit,
cognoscitur: qt reit cognitio repraesentativa illationis; qd hoc non potest
eē intuitiva, qn praecedat apprehensionem ipsius etc. Resp. illi uni
- 2o verè cognitionem illativam, non vero cognitionem illativam.
ad cognitionem vero illativam satis est, qd praecedant cognitiones judi-
cativae, quibus sit praemissa veritas, quod autem quaelibet alia cogni-
tio, sit intuitiva, seu apprehensiva non requiritur necessario, et
ut superflua non admittitur.
Ad 3o: patet ex eo quod praemissorum, si quis
dubitat, quod sit inferenda sit consequentia in suis in praemissis, et
minus veritatis: qd stat in hoc casu necessario requiri cognitio-
nis de bonitate consequentiae inferendae. Et concedendo totum. non enim re-
quirimus aliquid requiri, quod possit dari; sed tunc demum talem indi-
cium per apprehensionem absolute, et universaliter non requiri, nec praecedere
necessario ipsam inferendam; in universali sufficiat
cognitio identitatis extremorum in tertio 3o, quia praemissae sunt propo-
nentes talem identitatem. Adde qd ēt in suis in praemissis
ipsis bene ex veritate facile inferet ipsam sine cognitione refle-
xa ante, ex sola cognitione terminorum in actu exercito.
Et hinc colliges in demonstratione ingressu,
sicut in ipsa demonstratione nullum aliud dari praecognitum praeter me-
dium, quia neque bonitas consequentiae talis sit, ut patet manet, neque
illa, quae non potest cognosci prius ea ipsa. Cognitio autem in de-
monstratione sit in ordine ad demonstrationem, et prius cogni-

cognita vivā ad illam; qd illo non sit tum, qd sit tō n sit
sit directiva, sed ēt adhaerentia, tales rōes n sit applicabiles,
nec qui ex adhaerentia sequuntur ut conclusio ad
se qui directiva.

Quaestio 3a

De Comparatione prioritate, simultate, et necessitate, veritatis

1o hic agendi de cognitione et de extrinseca comparatione veritatis: 2o de qua etc, in qua praemissae currunt ad conclusionem: 3o de necessitate illos.

Articulus 1us

An praemissae cognoscantur prius illae, et an existentia regnant.

Adverte 1o. duplicitur posse unam rem ēē, aut cognosci prius quam alia: 1o si sit, et cognoscatur prius tempore alia, ita ut quando advenit 2a cognitio, iam 1a non existat: 2o si una res incipiat ēē, et cognosci prius, et alia posterius, ita tamen ut tales cognitiones aliquo tempore, et instanti coexistant. Adverte 2o duplicem posse dari simultatem in cognoscendo; iam negativam, qd unā tamen, et aliam cognitionem nulla mediat; iam positivam, prout est quod duae cognitiones dantur in eodem instanti: his ambis advertis

Do 1o: maj, et mi n possunt ēē priores tempore illae 1o mō; sed debent sibi cum illae existere. Dicit enim aliquid p

p. I.ª tractu 8 nº 79. Dr̃ q.a q̃missa obiectiue c̃currunt ad c̃loem effectiue, sicut et illuminatiue, q̃ mȳ representantr ut in q̃mrs̃ fatibus, q̃ applicant intellectum & fortificant ipsum ad c̃loem inferendam; do neg. ea effectiua neq. illuminatiua pot operari, qn existat qd operat; nã effectiuã nario reqrat existentiam, et illuminatiua qd aliud illuminat debet ẽt existere; lux enim q̃ lucet & õia, n pot aliud illuminare: qd maj. et mj. debent sit coexistere c̃loe. Itat q.a ut instrum aliquid aliud amet requiri illuminaõ aliquis illius aualis; qd est.

Dr 2º maj. et mj. nario debent ẽẽ priores c̃loe, qm priorem hinc sequitur 2º mõ. Dr q.a attentis dictis, disponit etiam dicitur qd, fatr et illuminatiue sat. c̃currens applicari p̃ q̃mrs̃ fatis: qd hõc debent ẽẽ priores. Itat q.a ut experientia docet, maj. prius incipit durare; nam prius cognoscere hõem ẽẽ rationalem, qm illam q̃missam qliam ẽẽ idem, & inferam c̃loem; postea incipit durare mj. dinde c̃lo; do hac prioritas n' ẽ 1º mõ ra c̃loy: qd pot ẽẽ 2º mõ. Haec dõa intelligenda ẽ tam de q̃mrs̃ fatibus, qm ẽt uirtualibus, de qq 8º sequens.

Ob. 1º: sepe intellectus eliciens c̃loem n' attendit ad maj. et mj., p̃sertim in demonstrationibus mathematicis, & enim pendeat a dicti lineam, et figuram regimdo, n' pot intellectus ad ea õia, et tam dicti õrij attendere; qd n' requiritur existentia maj. et mj. in instanti qd c̃lo elicitur. Rñeo, õi, & ipsum n' inferre c̃loem, do tum formare iudicium, qd si uera q̃missarum attentis, aut illarum recordet, iam inferri pot c̃loem; & si illam elicit, adhuc p̃seuare in ista attentis q̃missarum, aut sit recordatiõem illorum, ut ferant nostra q̃ntia p. sa restitutõe

Ob. 2° non requirit existentia ex natura, quod existit absolute, ut noscitur in actu vel respectu, sed majus est cum ratione rei idoneae; quod sol non requirit existentiam magis sol dicitur. Respondeo: magis, quia sit magis prius incipiat durare, quam minus, usque in esse a proxima idonea sed non minus, sed ex utraque ut existentia adaequata procedat esse. Instantia: procedente eodem majus, si dicatur ponere minus, dicetur in tenui idoneae: ergo majus est cum ratione idoneis. Respondeo eadem, quia ex ante sol influxit majus esse cum introducta ad concurrendum ad hanc, et ad illum idonea est ad eadem minus; non ideo majus non est cum ad eum idonei sed non minus, utraque enim immediate concurrit. Instantia: minus est prior idonei, quam majus: ergo hoc est cum ratione idoneis. Respondeo: non est prior omni idonei quoad influxum, sed prius incipiat existere.

Dico 3°: majus, et minus non sunt naturaliter prius, et hoc prioritate temporis, sed sola eodem instanti possunt sol illius inducere utramque formam et inferre idoneam. Probatur: quia cum naturalia adaequata, et non impedita positis omnibus requisitis in eodem instanti producunt effectum, ut noscitur in sole vel luce; sed illius positis formarum agentibus est cum naturalia et adaequata rei idoneae: ergo si nullum detur impedimentum poterit in eodem instanti agentis utramque formam, et inferre idoneam. Confirmatur: quia ut debet potentia visiva, et auditiva ad sua objecta, ita debet illius ad vim agentem, et naturalem; sed illae potentiae, si sint expeditae, naturaliter feruntur in sua objecta; ergo et illius expeditis et sub requisitis naturaliter ferretur in agenti illius repraesentare in formas.

Ob. 1°: ex dicto differentiis fit productio unius cognitionis post aliam; sed successio est dari in subjectis coexistentibus in eodem instanti: ergo etc. Respondeo: dicto sol velle ad differentias, quod formae incipiant prius, quod stare potest cum eo, quod in instanti idoneis adhuc durent formae. Dices: ex parte agentis attingere plura, cognitare non unum: ergo ex parte mente non potest dari sol in eodem duplex cognitio actualis. Respondeo: sol velle

F. 27

pro statu suae habitualitatis & pluribus cognitionibus uti in uno tempore.

Inter posteritates e similitates: quod nequeat eadem potentia iudicare per actus diversos dicta comparari, & ideo ex natura sua illam tam esse limitatam, ut posset illa viribus dicta per diversos actus iudicare seperatim si sit exspectanda. Unde si hoc regulariter loquendo non contingit, ut experimur, id provenit ex diversis impedimentis, quae ex eo quod ille non sit admodum exercitatus, nimio per non potest contingere, si ponantur omnia requisita.

Ob 2º. sequitur etiam hac doctrina, quod darentur in illo actu duae cognitiones eiusdem speciei, ut patet in hoc actu — ejusdem eadem, omnis est non: quod omnis est actus ubi datur duplex cognitio primi, nempe in maiori, et hoc; sed duo accidentia eiusdem speciei, ut duae albedines non possunt natura dari in eodem subiecto: quod etiam. R. 1º neg. seq. falsam, aeque enim attentatur maior, & ideo non sunt cognitiones eiusdem speciei. Cum quod maior & minor seorsim semper habent diversum modum tendendi in obiectum: cum quia quaelibet respicit dicta in adaequatum, et illo adaequatum: & inde formaliter sint cognitiones intuitivae, ideo alterativa. R. 2º non esse inconveniens dari duo accidentia eiusdem speciei in eodem subiecto, si dant ordinem ad exigentiam, ut patet in pariete habente plures relationes similitudinis diversas; & in patre respiciente plures filios per diversas relationes eiusdem speciei: duae enim albedines dicunt ordinem ad invicem. Adde in cognitionibus esse minus inconveniens, quod plures possunt multiplicari eiusdem speciei ab eodem subiecto, quod exigunt tali multiplicatione denominationes repugnantes non proveniunt.

Dices in eodem tempore non possunt dari ipse duae species et diversa: quod neque in eodem actu sunt duo actus et diversi. Conseq. cum per ordinem fore reguntur diversos actus inter se repugnantes, cum actus illis nil repugnans reguntur. Infero: quod datur dabilis

in eod. instanti sit nova conclusio, et dicta 1ae id stetit: obstat cognit-
cum distinctio in terminis, et in ista conclusione. Recedendo a ratione in
q. nullum e absurdum. Instabis: cognitio dicta dicit negationem con-
se: ergo n. possunt ee. simul in eod. instanti. R. dist. ant. dicit nega-
tionem cognitionis confusae, c., n. comparativae cognitio distincta in eod. instanti, ergo
habet negationem, c., n. e confusa, c. illius ex vi illius n. cognoscit confuse,
n. dist. ant.

Dices: ille habens cognitionem dictam, et parum dicere
cognoscere dicta, et n. dicta, sed hoc implicat. Ergo. Respondeo
neg.: sic enim ille diceret cognoscere dicta, et confuse, n. vero dicta
et n. dicta: ratio e. quia negatio sit malignantissima, negat
omnia; n. potest autem dici, quod ille in eo casu n. cognoscat dicta, et
in re cognoscat dicta per cognitionem dictam quam habet. Et sic
et si in eod. subiecto ponerentur duae albedines, et nigredo in [illegible]
intensis, tale subiectum n. posset dici album, et n. album, sed album,
et nigrum.

Dico 4o: maj. et mj. sit dari possunt se [illegible] sit
simultate negativa, c., quin aliquid mediet cognitio inter terminos, et totum.
Probatur quia si aliquid mediaret, esset medium, et cohaerentia et unite [illegible],
sed haec n. mediant ratio inter terminos et totum, ut supra osten-
di: ergo etc. Dico 5o: bene possunt maj. et mj. n. esse actu simul in
simultate negativa. Probatur quia possunt dari impedimenta, ad quae vincen-
da sit necessarium apprehendere, et iudicare bonitatem [illegible] ante [illegible]-
em, ut patet ex dictis quaest. 2a art. 2o.

Tandem adhuc in eod. instanti possunt dari alter-
nae servitutes, et [illegible], quod ulterius ostendit, quia id n. repugnat
neque ex parte actus, neque ex parte illius. n. ex parte actus, quia unus
n. contrariatur alteri; n. ex parte illius, quia potest audiendo potest mul-
ta simul [illegible], ut [illegible] multum quod est potest [illegible]:
deinde quia ille potest in eod. instanti multa [illegible] inter se

4128

q. et aliqd inferre et multos.

§. iv

An intensionalis recordatio sufficiat ad inferendam existentiam commissorum vitiorum?

Supposito quod nascio reperiatur existentia commissarum quod dat attentiis illos quod omnino sufficiat existentia commissarum ad inferendam eadem? Resp. quod est Cat. p. PL. tract. 8 n. 82. Pr. 1o quia recordatio commissarum sufficiens reddit illum certum de medio quod quod debuit eadem, et de accidente extiorum in inv. 8o: quod ista commissarum recordatio, de existentia virtuali illarum inferre potest eadem. 2o quia saepius eadem invenimus, cuius commissas multo ante tempore iudicavimus, et ad huiusmodi eadem non currerent commissas filter, ut potius iam non existunt: quod ista currit illarum recordatio, ac proinde haec sola est sufficiens.

Adverte tamen, quod si ellus commissas retractavit post admonitus, illarum tamen non sufficiet illarum recordatio ad inferendam eadem, quia illa recordatio non certificet illum ad illa eadem illorum notitia non retractatio sequitur, quod si retractio commissi illarum recordatio sufficient certificat illum, ut certificabant ipsa commissa fuisse existentes.

Obj. 1o: Non debet inferri ex recordatione ante indicativa.

Sed recordatio commissarum non est notitia indicativa, sed tantum apprehensiva: quod est. R. dist. 2o maj. non debet inferri ex notitia indicativa formaliter, virtualiter, conc. sensus formaliter indicativa, neg. maj. recordatio non commissarum, et formaliter est apprehensiva, sed virtualiter est indicativa, quia repraesentat, ut tamen, ut iam antea indicavi: sic recordatio intensionalis satis est ad medium eligendum, eo quod talis

talis recordatio sit intentio virtualis finis, et sic sequitur(?) quod ea non sit satis (?) electum, et in solis virtualitate continens illius respectum ad eum, et currens illius ad cognoscendum.

Ob 2°: Commissa currunt effective, salte(m) adesse, ad recordatio commissorum neque potest supplere currendi effectum neque potentiam quod est. Quia in qua currit effectus unius ea non potest supplere tam contritionem, at recordatio commissorum est interior, et ignobilior commissis. Deinde currens salti unius fere non potest supplere quali[t]am, quod sit indignis a ea facti. Respondeo supponi talis commissis fal[s]is currere effective, currens eis effectivis non requiritur ad praedicendum currens salti et negatur a commissis falsibus, et quod existunt, et a commissis sed in quibus illis non attendit eorum per commissum potentia quod debetur in commissis falsibus partis: recordatio vero commissarum factum sufficiens recordatione denuo, ac quando sufficit, ut illius inferat illum.

Quod quidem negari non potest, quod recordatio aut interit ... nam saepe saepe cognoscimus ad quod cognoscendum nullum habemus principium est per illius, nisi recordationem cognitionis interitae de illo: quod currendi effectivum, multi dicunt commissa falsa currere effective, et recordationem commissarum adhuc sufficere ad ... inferendam, non ad ... nobilioris commissi, potest elevari, et elevatur ab illo; ea nobilior, si elevetur, bene potest currere ad nobilioris.

§ 5us   2us

Utrum ad inferendam ... sufficiat existentia commissorum habitualis.

Quaestio est, ut quaeritur, utrum sufficiat ad inferendam ... commissarum, sed existentia commissarum relicta in ... habitibus.

Respondeo negative cum PP. C. C., et cum S. L. ... n° 25. ...

huj relati, à [illegible] habitus n̄ possunt supplere vices
illuminationis [illegible] neq. motuũ [illegible] necessarium in
ordĩe ad [illegible]; 3 hij n̄ se habent p. min̄ termini aũ elimi-
natis, sed q.si emortui, t dormientes, eo q.d n̄ sint redintentiũ,
at pind n̄ reddunt [illegible] aiã cognoscente soli [illegible], neque
[illegible] identificari in uno 3o. atq. [illegible] currunt illumi-
natiũ: q.d huj n̄ possunt supplere talem vicem, atq. pind ex
[illegible] n̄ pot [illegible] inferre [illegible] eo id inf de. [illegible]
huj sot [illegible] adaij illis, à q.o fiere [illegible]; sed huj [illegible]-
missarũ fiere [illegible] à [illegible]; q.o sot ad illj possunt currere,
n̄ vero ad [illegible], à q. ut supponimus, n̄ fiere [illegible].

Ob. 2o. huj relatus ab intensiõe finis suffic
ad electiõem mediorũ: q.d et huj relati à [illegible] sufficient ad
inferenda [illegible]. R. 1o. neg. ant.; nam q.d ad sit d vicis
effectiũ huj ad finem, d mediũ certe [illegible] ut elligat me-
dium, reqrit vicem illuminatiuũ [illegible] medii [illegible]
in ordĩe ad finem, q. vicem n̄ pot [illegible] ab [illegible] ex finis
intensiõe [illegible], ut à [illegible]: et eodem reqrit vicem
illuminatiuus certe, d [illegible] [illegible] existentem in
uno 3o, ut [illegible] in [illegible] in te: talis vero vicis illu-
minatiuus n̄ pot [illegible] ab [illegible] [illegible], ut [illegible] ex
[illegible]; sed [illegible] ab [illegible] [illegible] [illegible].
Addens n̄ suffire [illegible] [illegible] [illegible] n̄ existentibus [illegible]:
q.o multo [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] id huj [illegible], intensiõ [illegible] finis, pot
sot inclinare ad electiõem medii: q.o et huj [illegible]-
rũ ad [illegible]. R. q.d q.d sit d inclinare huj ad finem et
mediũ; et ad [illegible], et [illegible], certe [illegible] reqrit
vicem illuminatiuus, neque [illegible] ad electiõem medii

a Sole ad Deum, qui praestare non potest aliquid. Resp. potest 2do dari ante, neg. 2do conseq., ratio discriminis est quia media habent eandem bonitatem cum fine; permissio vero et actus habent diversam bonitatem.

Inst.: electio medii, et intentio finis sunt diversae speciei; et non sufficit directivus ab intentione finis ad electionem medii; ergo idem etc. Resp. solet electio media et intentio finis esse diversae speciei materialiter, non vero formaliter, nam bonitas, ratio formalis movendi amandi finem, et eligendi media, eadem formaliter aliquando est eiusdem speciei; ratio vero attendendi permissi formaliter est diversa ..., et independens a ... actoris, quae habet diversam ..., et dependente a ...

Obj. 2o: quod causa praestare potest quae ipsa, praestare potest per suam virtutem, ut patet in calore, qui potest producere ...; sed ... ergo permissio ... ad ... actoris. Resp. ... ; si talis virtus sit proportionata ad operandum ..., si non sit proportionata neg. maj.; calor vero est virtus proportionata ad calefaciendum, et sol semen arborum ad alia generandam, ... vero permissioni nullo modo est proportionalis ad ..., non existentibus permissionibus non respicit, neque ... illum.

Articulus 2us

De ... permissione ad ...

Non est dubium permissionem aliquam ... ad ..., ... sit aliquid ..., et ..., ... dependens a permissione ... dubium

sit à Deo ea, in q. formalia currunt ad Deum, Ergo formalia aut st. fales, aut obiectiva, id eo ingredit.

§. ius Quomodo formalia obiectiva currunt ad Deum.

D°. 1°. formalia obiectiva currunt ad Deum morale, et obiectivè, seu ingre(dien)tia spei, fiancia. Pr. pars 1a. qa illud currit morale, qd est ratio fales attendendi; Sd formalia obiectiva st. ratio fales attendendi Deo, qua illas attendiat Deo: ergo formalias obiectivas hae currunt morale ad Deum. Pr. 2a. pars, qa formalia obiectiva nimirum dat attingunt à Deo: qd formalia obiectiva currunt ad Deum tamquam spei spefianter, seu terminantes repraesentacionem Deo intuitivam.

D°. 2°. formalia obiectiva non currunt effective ad Deum, neq. illuminative. Pr. 1a. pars, qa formalia obiectiva saepe non existunt realiter; qd eo non existit realiter nil effective pot. fducere. Ifert qa formalia obiectiva, et alias existant, deficiunt in proportionata ad currendum, et qa st. distantes, et qa st. moralis, et spirituales, et intus. Pr. 2a. pars qa illud currit illuminative, qd proponit Deo, et certificat illum de illius veritate; Sd formalia obiectiva non proponunt Deo, et non sunt repraesentativa, neq. certificant illum: ergo non currunt illuminativa.

Ob. 1°. illud sit fales illuminat illum, qd est fales ratio ego qm. illius attendit Deo, Sd hoc hent formalia obiectiva: ergo illa currunt illuminative. Rndo maj. nam indicium illuminative currit in ordine ad amandum Deum etiam nobis non amat ego indicium, sed ego bonitatem Dei; illa est bonitas, et non indicium est ratio fales amandi Deum: ergo si illius attendit

q̃ lic illis adeq̄uati tlōi ex primis [illegible] obiectis distinctis p̃ n. facit, qd ha-
beant concurrant illuminare ad ulterem, sed falsa, ut infra dicendū.

Pb 2°: prīā sit, q illuminant intellectum, q̃ illa
complexa obiectiva concurrunt illuminativè ad ulterem. Prā his
q̃a ut se hēt lux corporea ad potentiā visivam, ita se
hent prīā ad potentiā intellectivam; sd lux corporea est dati-
va ex pē obti: q̃ et lux intellectualis sci dativa ex pē prīi.
Pb. 2° et 1°, q̃a ut Theologi adserunt illuminaō divina cōsistit in
aliis illis supernatli: q̃ etiā illuminaō nālis cōsistet in aliis illis
nāli, n̄ iō in aliis ex pē obti. Pb 3° q̃a obtū complexa-
rū saepe n̄ ē sum̄ priūm neq exsistit, et it saepissime ē res
obscura, et n̄ mittent sui speciem: q̃ per sui n̄ porunt illu-
minare.

R̄ pijia' ad 1ūm, prīā illuminare intellectum q̃ntus
repraesentant ꝑ aliis indicativis complexorū, quae illuminant, scu-
tificant, illum, et n̄ alr, nam si dari dicimus sit - ō cō illi ēma-
nus sua pē - n̄ potest inferre hanc concl̄em: q̃ manus ē
mj hō corpore, ni certo sciam ꝑ aliis indicativis - cōplexū
ē manus sua pē, et manū ē partem corporis suū.
Ad exemplū de luce corporea dicendū ē aliqm fere
videri ꝑ prīās, illam n̄ hērē ꝑ complexis sensibus, q̃a sicut
lux solum illuminat, ita complexa illum, sed n̄ ēcon-
trā; q̃a lux si debeat concurrere pote, magis se habet
ex pē obti, complexa quales sunt se ex pē illis, eorū-
que pē se hēt evidentia, q̃ maxime notandū ē.
Ad 2° licet q̃ genera dati, illud manifestare, prīa iō
n̄ se ꝑponunt, aut manifestabit illud ꝑ se ipsa, sd ꝑ sui
species [illegible].

Sup — Quy

Q. an ob. Complexa possunt concurrant ad ulterem

serti i Comissa falsa currere ad idem lumine quo luminarant illum proponendo obm, ut illa certificari d identitate extremorum in uno 3o inferat in illa ee id ut d. Ita p. Arr in Logica disp 15 sect 5a n.o 85 p Curt ibidem disp 47 p Quiroz [illegible] opp. punc 3o Fagondez a q 9 L tract [illegible] n.o 75. Pr. qa Comissa falsa luminarant illum, illum certificant d identitate extremorum in uno 3o representando Comissa [illegible]: go etc. Prob. p qa assentio currit lumine ad illud, et idem illo lumine ad aliud, [illegible] go etc. Prob 2o, qa [illegible] p habituali [illegible] lumine currit ad alia [illegible], illas [illegible] dirigendo: go [illegible] Comissa falsa.

[illegible] Comissa falsa currant efficie moraliter ad illum. [illegible] p Arr in Logica disp [illegible] 20 [illegible] n.o 24, et p Curt eadem disp [illegible] 47 sect 7 n.o [illegible]. [illegible] qa illa e ca moralis, q [illegible] influat in effectu [illegible], et [illegible] influxu, illi in [illegible] attribuitur, ut si [illegible] in illum influerat [illegible] imperat, et [illegible] [illegible] gravis, [illegible] effectus, [illegible] Comissa falsa, q [illegible] demorent illum proponendo [illegible] extremorum in uno 3o ad inferendam [illegible], go etc. Pr. 2o qa illa eca moralis effectui [illegible], [illegible] representando [illegible] movet, [illegible] votum, [illegible] in [illegible] beata, q [illegible] votum ad amore Dei illum representando ut [illegible] bonum; [illegible] in [illegible] imperante [illegible] imperati, [illegible] e ca moralis effectui; [illegible] Comissa falsa movendo [illegible], et [illegible] imperant [illegible]; go etc.

[illegible]: [illegible] imperans e ca moralis [illegible] imperati, qa illum [illegible] p [illegible], [illegible] Comissa [illegible]

q̃ ostendem, q̃ n̄ d̄r stricte ca moralis. R. neg. mag., id
veri est eo actu imperans ē ca moralis imperati, q̃a ad
illum suadet et impellit, q̃ ũo habeat et habeat
consilium, q̃d dicitur effectus moralis, ē ĩ aliis adrac imperata moralis, ut p̃et in actibus, q̃ dicuntur ca moralis actuum aliorum,
q̃ non habent aius illius q̃ libere, id dicitur ad q̃d amandum impelluntur: d̄ria in determinare supremi suadente et moraliter
urgente ad actum bonum, q̃i illum hāt q̃ libere, et illius
dicitur, q̃d representat.

Ob 2°. Deus clare visus ē q̃currit actum
q̃o Deus ē ca moralis influens in amorem beatificum, q̃ sic dicitur
ac si ca moralis influens in actionem, n̄ ũo concurrat physice. R. Deum nec
proprie cam moralem amoris beatifici, sed cum vid ere beato, q̃a ca
moralis n̄ influit physice in effectum: Deus ũo physice influit in
amore beatifico sic sub ratione creatoris, ac q̃d ipse visio beatifica q̃
proprie ē ca moralis rei amoris beatifici, in q̃m n̄ influit physice
sed cum moraliter: et eo ũo q̃ominus physice rei actus. Unde
sit dicitur, obiectum moveat et suadeat, et ideo dicitur proprie ca moralis, q̃pe in illud sit dicitur ca moralis, q̃d proponit dicitur, et illud
amplectendi suadet, q. eum suadet, et impellit ad illud, hic in ca
ca moralis, n̄ ũo sit dicitur sicut, q̃ sic est: id iuvans in eliminandi
et imperante, q̃ sit ca moralis causa cum Theologorum suadentes ad
dictum bonum amplectendum.

§ Utrum gratiae suasiones concurrant effective physice ad actum.

R. negative, et sit q̃tra utasque, et R.R. contra. Prob. 1° q̃a nulla
datur necessitas talis concursus in physicis rei istius. Et probo, q̃d
aliud eis ē sufficiens in actu 2° ad operandum, et sufficiens e
alia q̃ndo ca, et principium; sed illius ē eius sufficiens ad eliciendam actionem inge ca efficiens physice: q̃ sufficiens et physica

ut concurrant ad illud, velut ad proprium effectivè ad itoem. Nam, ex eo quod illae species sint proprie dictae qualitates, ut ad hoc requiritur ad simpliciter et faciliter operandum: ergo ante determinatas qualitates istas et habitus, et potentiae species, et hae in se: quod ante illas est completum ingenium effectivè concurrendi.

Pro 2.o quia ignitas, quae effectivè concurrat ad actionem visibilitatis, ad illam debeat ordinem proponendo cum determinatis ex se multae tales, quae effectivè concurrant ad auditionem, ad illum tantum ordinem proponendo cum determinatis. Probatur quia una visio et auditio non est alteram effectivè, neque una cognitio intuitiva enim aut intuitiva alteram: ergo neque una cognitio illas, quae sit determinata potentia alteram causabit, neque itoem.

Obj. 1.o: contra propositionem, et alios, qui sequuntur propositionem traditam, quod non requiritur apprehensio concurrens effectivè effectivè ad iudicium: quod est iudicium adiungendum, et itoem. Probatur quia species impressa concurrit effectivè ad apprehensionem: ergo et apprehensio ad iudicium. Respondetur negando consequentiam. Ratio disparitatis est quia illa ante speciem impressam non est completa ad apprehendendum, cum apprehensio repraesentans veritatem, quae convenit obiecto, quae non potest sine repraesentatione, quae non potest convenire obiecto, quamdiu illa non habet ex se determinatam repraesentationem, propterea illam non potest ex se elicere apprehensionem: quod illam accipit apprehensio ab specie, quod sine non potest nisi species effectivè concurrat: at vero illa ante apprehensionem enim iam est completa ad iudicium per speciem impressam et per eandem ad proferendum itoem, quia quod species attingere potest iudicium, et hoc repraesentationem sine obiecto assequitur veritatem. Propterea neque requiritur concursus effectivus apprehensionis ad iudicium, neque consultationum ad itoem.

Instantia: species impressa numquam concurrens ad visionem non ordinatur ad producendum immediatè phantasma ex se tali, sed mediante ipsa visione: ergo et species impressa numquam concurrens ad producenda

apprehensioē n ordinabitr ad producendū immīe iudiciū, sed mediante apprehensioe. Rⁱ 2º ad 2dū neg. aīam, ras dicitr ē qd spēs simplex virtualr ordinatr simul ad producendā proōm intellectuam, n vō phantasiā, q̄ est pōt valde dista: spēs vō intelligibilis impressa ordinatr ad producendū iudiciū, q ē una eademq pōt apprehensiua intellectua, et discursiua: unde si illa ē spēs simplex et apprehensiō, ex eadem ē spēs ad alia operatioēs. Rⁱ 2º retorquendo argum, qd, ut dixi, q ē aiis ex pōtis pro uisiua n concurrit immīe ad producendū phantasma extum, sed mediante spēe, qm producit: qº et apprehensio, q ē aiis ex pōtis ipsius n concurrit immīe ad iudiciū, sed ad illud mediante spēe a se producta.

Rᵢ 2º: pōt illis n habere spēm illorum imprimendo, ut sup. 1. infert illo; et d illis antea incognitis: qº tunc sat. cognoscibiles concurrent effiuē ad iudiciū. Resp. 2º neg. aīam, qd tunc intelligitr p Cont. supra citatus nº 6 — sed effiuē concurrent spēs illorum cognitissarum, sed sint spēs illorum illoj, t — ut docet q illi dicere s in eo cui concurrat spēs utriusq cognitae, q ui uirtute dicent representatioem illorum illorum. Insist spēs unius illi n pōt concurrere ad cognitioem alterius: qº spēs illorum cognitissaru n poterunt concurrere ad illorum. Rⁱ 1º neg. 2dō aiis; nam spēs ea concurrit ad cognitioem cuius est, et ē ea spēs unius et illi ad cognitioem alterius. Rⁱ 2º illorum cognitissaru ēē ad illorum illois, et tūm dixerim distinctae inclusiuis similitudo, qua illa cognitissaru sit extrema unita uni 3º, et illi illoj sit extrema unita inter se.

Obiij: cognitae falles dicunt spēm impressā, qm poterunt producere: qº et sensationes uirtutem actiuam ipsius spēi, et concurrent effiuē, sicut et ipsa spēs. Resp. 2º neg. aīam; qd spēs effiue dicitr, et pōt producere, qd illius eā immīe n dicit, nec pōt producere sic aiis uotis pōt producere illum, et hic alium aiis; et in unius

aliis individuis non potest saltim virtualiter in mente produere; sed non multae potest produere sui speciem, speciei individuum. Non enim intelligimus potentiam in mente individuum produere: deinde solet aurum produere per speciem sui, quin in mente non potest solet produere. Quod etiam licet commissae falsae producant species, et hoc in mente effective currant ad idem, nec ideo commissae falsae ad idem effective currunt, et in capacitatem, quae indicat in aliquibus convenientiam esse et non currunt ex- sufficienter ad alios aliis eiusdem esse: unde non conveniat, quod ef- fectus absque hoc ut causa adsit, quin non habeat causam. Ideo convenire exemplariter, essentialiter, et realiter dicatur effectus.

Dices. Licet species commissarum corporalium et spiritualium re- praesentent identitatem extremorum in uno tertio, non repraesentant extrema iden- tificata inter se, quod est de ratione earum: quod illas species non possunt effective concurrere ad idem, at quidem illae commissae falsae effective con- currunt. Respondeo concedo antecedens, quia species repraesentantes extrema identificata in uno tertio virtualiter repraesentant extrema identifica- ta inter se; ex principio connexionis in uno tertio infert illa extrema esse idem inter se, sed aliis currit effectio commissarum. Item, idem ar- gumentum fieri posset in commissis falsis, quae et non repraesentant conne- xionem extremorum in uno tertio, et non connexionem extremorum inter se: quod si ex hoc eorum species non possunt effective concurrere, nec et commissae falsae poterunt currere effective.

Dices adhuc: commissae theologicae possunt esse spiritu- ales, et ut sic, et non dantur species rerum spiritualium, et ut sic: ergo saltem in hoc eventu non currunt effective ad eadem species commissarum spiritualium, et commissae falsae. Respondeo negando minorem, nam dantur species rerum spiritualium, et ut intuitivae, et abstractivae, per minorem; unde in eo casu species abstractivae commissarum spiritualium currunt effective, sicut species intuitivae rerum materialium singularium effective currunt.

Nemo[illegible] ad [illegible]